

מכתבים

למה להיטפל רק לשדרי הטלוויזיה עונבי העניבות, שאינם סוגרים את הכפתור האחרון בחולצה שלהם? האם על המחלצות בהן מליבישים את בנות מינה, השדריות, אין לקוראת פישלביץ מה להגיד?

ראיתי טלוויזיה בכמה וכמה ארצות בעולם ומעולם לא נתקלתי בשדריות המופיעות בחולצות, אפודות, שמלות ומעילים יוצא-דופן ומשונים כמו אלה אותם אפשר לראות מדי ערב בטלוויזיה מירושלים.

האמת היא שאני לא צריך להרחיק את ערותי כליכך. מספיק לסובב את הכפתור לטלוויזיה הירדנית ושם השדריות מופיעות ממש חרוזה לעיניים: אלגנטיות, ספורטיביות, אופנתיות. **צבי סגל, תל-אביב**

שגיאה והתנצלות

על פגיעה במתנדבות הקיבוצים (העולם הזה 5.3.86).

פתחתי את העולם הזה ונדהמתי במדור הקל של העיתון, העולם הבא, צוטטה מובאת מידעיות אחרונות — יצאנית לשעבר תיקלט בקיבוץ" והתגובה המתחכמת של העולם הבא היתה: "האומנם נקלעו הקיבוצים למחסור כה חמור במתנדבות מחו"ל?"

(המשך מעמוד 3)

להחליף את הפס הכחול בשחור (כושי או לא כושי?) ובמשך 15 שנים היה הרגל שחור-אדום. ב-1822 עלה לשלטון נשיא חדש שהחליט להחזיר עטרה ליושנה. שוב רגל כחול-אדום. אבל מה? הפעם נקבעו הפסים לרוחב, הכחול למעלה והאדום למטה.

כך התגנף לו הרגל 142 שנים עד שפפה דוק, הלא הוא פרנסואה דיבלייה, הורה לחזור לשורשים ומאז דגלה הלאומי של האיטי היה בעל שני פסים לגובה, שחור ואדום (רגל מס' 2 המקורי, למי שאיבד את החוט).

ועכשיו, ששושלת דיבלייה סיימה את הקאריירה שלה בהאיטי, חזרו שוב אחורה (הפעם כבר 163 שנים) והשליטים החדשים הורו לשוב לדגל מס' 3: שני פסים לרוחב, כחול מעל אדום. **נחמן עמרם, פנמה סיטי, פנמה אדום.**

יש שסע ויש שריץ

על העברית הטובה של העולם הזה (העולם הזה 5.3.86).

אני חותם על כל מילה שכתב אורי אבנרי באגרת-העורך האחרונה. לא לחינם אני חתום כבר שש שנים, כמנזר, על העולם הזה. ואני גם מסכים שהשפה העברית של העולם

העצמאות. חשתי צורך במחווה פרטי כזה בשעה ששיכרו-השלום שלט ככולנו. דיווחתי על ביקור זה בהעולם הזה (12.4.78) כלהלן:

הגעתי אל בית-הקברות מסימטה צרדית, ונכנסתי דרך פירצה בגדר. הסתובבתי בין הקברים — כולם קיברי אחים — וכתנתי את התאריכים הרשומים על לוחות-השיש.

לפניי היה פרוש מעין ספר על תולדות המילחמות, שרפיו הם לוחות-שיש. כל מילחמות ישראל — ממילחמת-העצמאות, דרך סיני וששת-הימים, עד יום-הכיפורים, התוארים הישנים של הצבא המצרי מופיעים על המצבות של 1956, התוארים החדשים על מצבות ששת-הימים, ההתשה ויום-הכיפורים.

באחת הפינות מתנוססים על המצבות צלבים. כאן קבורים החיילים הקופטיים, שנפלו לצד אחיהם המוסלמים.

הרגשה מוזרה — ראיית המילחמה מן הצד השני. כשאנו חושבים על חללי המילחמות,

קניא יני.

שכבתי במיטה בבית-המלון בעקבה, והפעלתי את מכשיר-הטלוויזיה. רציתי לשמוע את מהירות-החדשות של ליל-שבת בטלוויזיה הישראלית. הנקלטת בעקבה כמו באילת.

הייתי עייף אחרי יום מפרך בפטרה, והקשבתי רק בחצי-אוזן. לפתע שמעתי את שמי.

היתה זאת הכתבה על הבאת עצמותיו של רב"ט יעקב רוזנה מקיבוץ אילון, חלל מילחמת-התשה, לקבר ישראל. קצינת-צה"ל סיפרה על איתור הגופה, והואילה בטובה להזכיר כי החיפושים החלו על פי מידע שפירסמתי לפני שמונה שנים. משום-מה הונח העניין, עד שאותה קצינה, סגנית-אלוף שלומית כרמי, לקחה את העניין בידיה.

היא טילפנה אלי לפני כמה שבועות וביקשה ממני לשחזר מזיכרוני את כל הידוע לי. סיפרתי

נו, תגיד כבר משהו!

כיצד העוו עורכי העולם הבא להכתים בצורה כזאת את אלפי הצעירות הזרות? מילא, העולם הבא; אבל העולם הזה?

א' בהן, יגור

● **העולם הזה** שגה בפירסום הקטע הזה והוא מתנצל על כך.

הזה היא, כיום, הטובה ביותר בעיתונות העברית. אבל, כפי שאבנרי בעצמו מודה, מותר, לפעמים, גם לכתוב בסלנג. או, דחילכום, מה אתם עושים לי, כמעט כל שבוע, במדור חלון-ראווה? אם כי, אישית, אין לי עניין מיוחד במדור-האופנה לנשים. הרי אלה הם תמיד שני עמודים שאפשר לשטוף בהם את העיניים ואו, כאשר אני מרפרף גם על הטכסט, אני מגלה כי אתם מקפידים לקרוא לשליץ בשימלה או בחצאית במילה העברית הנכונה, שסע.

אבל מה לעשות ואני דווקא אוהב לראות את השליץ?

● **רמזי קוקולביץ**, הרצליה
● **הקורא קוקולובץ** איננו היחיד המתפעל מן השליץ (ראה קאריקטורה של הניו-יורקר בעמוד זה).

הוא לא ס"ט, הוא א"ט

עוד על שמות-העט של כתיבי דף חדש (העולם הזה 19.2.86 ואילך). רגע, רגע, בת ערתי שמש. כל התורה לא יצאה רק מחלב. גם לנו, ברמקש, היו יודעי לשון וספר. ובאמת, למד איתי, באמצע שנות ה-40, בבית-הספר כל ישראל חברים (אליאנס), אחד עובדיה חרה, שכבר אז שלח ידו בשיר (בערבית, אומנם). מאז עלייתנו ארצה, איברתי איתו כל קשר, אבל אולי זה הוא, ואת, החותם ע. חרה?

● **העולם הזה** מצטער, אך מאחורי שם העט ע. חרה לא מסתתר שום ס"ט. כי אם דווקא אשכנזי טהור (א"ט). שעינו החדה משוטטת בין דפי הסיפורת העברית.

חרווה לעיניים

עוד על הופעתם של שדרי הטלוויזיה (העולם הזה 5.3.86).

אבנרי מניח פרחים בבית-הקברות הצבאי בקאהיר. כאן קבורים הרוגי האוייב.

עומדים לנגד עינינו הבנים של הורים שכולים ישראליים. חללי האוייב הם, לכל היותר, סטאטיסטיקה. דק כאן, ברממה הדקה של בית-הקברות הענקי, חשים לפתע כי חללי האוייב היו גם הם בני-אדם חיים, בנים של אמהות ואבות. מאי-שם צץ השומר הצעיר של בית-הקברות. השומר מתעניין לדעת מניין אני כשאני משיב שאני ישראלי, הוא אומר לי: "בוא אתי, אני אראה לך את הקבר של היהודים."

אני הולך אחריו, בין שורות של קברים, אל אחת הפינות. אני שובר לי את הראש: אילו יהודים? האם לחמו יהודים בצבא המצרי במילחמת-העצמאות, בסיני? פיתרון התעלומה הרוט על לודשיש גדול. בערבית כתוב: "כאן קבורים הרוגי האוייב". מסתבר שכאן נקברו כמה חללי צה"ל של מילחמת ששת-הימים ויום-הכיפורים. השמות נמחקו מן השיש. נראה כי הגופות הוצאו והועברו לישראל.

כששאלתי על כך אלוף ישראל, הביע סברה כי נקברו שם טייסים שניספו בשמי מצריים. **עד כאן** הכתבה לפני שמונה שנים. כל הכבוד לשלומית כרמי, שנתקלה בה באיחור והתייחסה לדברים ברצינות.

לה כמיטב יכולתי. אני שמח שהמאמצים נשאו פרי, וכי משפחה אחת בישראל מצאה תנחומים בהסתמנת עצמות יקירה בקבר-ישראל.

קבר ליהודים

אל הקבר הגעתי באקראי. נסעתי אז לקאהיר בשליחות כפולה — לרווח לקראת העולם הזה על התקדמות תהליך-השלום, ולחבר כתבה עבור הירחון הגיאוגרפי הגרמני, גיאון שביקש ממני לספר על חוויותיו של ישראלי בקאהיר. זה היה כמה חודשים אחרי נסיעתו ההיסטורית של אנוור אל-סאדאת לירושלים. הירחון גם שלח עימי צלם גרמני. החלטתי להקדיש חלק מן הכתבה לעיר המתים, השכונה הענקית בקאהיר שהיא בית-קברות ושבה גרים גם המוני בני-אדם. השכונה מורכבת מבתים-מתים. שנועדו במקורם לבני-המישפחות המבקשים להתייחד שעות או ימים עם מתיהם. לבתים אלה פלשו מאות אלפי דיירים. למעשה זוהי עיר שלמה, ובה סימטות וגם ציידים מרכויים.

בתוך "עיר המתים" יש גם כתי-קברות אמיתיים. מן הסוג המקובל אצלנו. ביקשתי לראות את בית-הקברות הצבאי, כדי לחלוק בליבי כבוד לאוייבים שלחמתי בהם במילחמת-

א.א.א.א.

שומר-הסף מבין עניין

שמעון ישראלי, זמר, שחקן, בדרן, מפיץ-סרטים ואיש-בוהמה, היה כוכב שנות ה-60. לעיתים מזומנות גם כיכב מעל דפי העולם הזה, כמו בבדיחת השבוע, שהובאה מפני בגליון העולם הזה, שהופיע השבוע לפני 25 שנה:

● סיפר הזמר שמעון ישראלי: "שלוש נשים נפטרו ועלו לשמיים, שם ראיין אותן שומר-הסף. מה עשית בחיים?" שאל את הראשונה. "הייתי צנועה וחסודה, שמרתי מצוות ולא סטיתי מדרך הישר", השיבה. "היכנסי לגן-עדן", הורה שומר-הסף ושאל את השנייה כיצד היא ניהלה את חייה. "צמתי והתפללתי כל הזמן", השיבה זו. "היכנסי לגן-עדן", הורה גם לה. וכפנותו לשלישית, שאל: "ומה עשית את בחיים?" "הייתי רקדנית-כטן במועדוני-לילה", היא השיבה. "היכנסי לחדר", הורה שומר-הסף.